

Arrest

nr. 243 484 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 26 september 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 30 september 2019.

1.2. Op 15 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 april 2020 aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Paramaribo (Suriname) en bezit u de Surinaamse nationaliteit. Uw vader overleed toen u zeven jaar oud was. Uw moeder had het financieel gezien niet breed. Om rond te komen prostitueerde zij zich in het Surinaamse binnenland. Toen u veertien jaar oud was volgde u haar voorbeeld en ging u net als uw zussen aan de slag in de prostitutie. Toen u zestien jaar oud was werd u zwanger. Op 28 januari 2010 werd uw zoon J. geboren. Zijn vader, die u alleen bij zijn roepnaam N. kent, erkende zijn zoon niet. In juni 2015 werkte u als kokkin en prostituee aan een goudmijn nabij het dorpje Halimoni. U leerde er B. kennen, wiens oom de baas van de mijn was. U bracht vier nachten met B. door. Hij liet echter na u te betalen voor uw diensten. Er ontstond een woordenwisseling en B. sloeg u met een bezemsteel op uw schouder. U zei dat u aangifte ging doen. Hierop gaf hij aan dat hij u zou vermoorden indien u dit zou doen. Na dit incident begon B. u te stalken. U kwam hem vaak tegen als u aan het werk was in de wijk Latour of het Surinaamse binnenland. Hij bedreigde u keer op keer en schold u steeds opnieuw uit. Indien hij te dicht kwam maakte u zich uit de voeten. Niet alleen B. maakte u het leven zuur, ook twee van zijn kompanen hadden het op u gemunt. Tot driemaal toe gebeurde het dat u door hen geschopt en geslagen werd. Begin 2016 probeerde B. u met een wagen aan te rijden. Uw neef ging verhaal halen bij hem, maar dit verslechterde de situatie alleen maar. Het daaropvolgende anderhalf jaar zag u B. nog regelmatig opduiken. U richtte zich evenwel nooit tot de Surinaamse politie om hulp of bescherming te vragen. Omdat het niet gemakkelijk was om ander werk te vinden, bleef u actief als prostituee. Via de datingapp Badou kwam u in de loop van 2017 in contact met Ju., een Belgische man. Met zijn hulp slaagde u erin een visum te bemachtigen. U verliet Suriname op 25 september 2017 per vliegtuig. Daags nadien kwam u in België aan. Uw relatie met Ju. liep al snel op de klippen. Uw visum verliep op 30 oktober 2017 maar u besloot om illegaal in België te blijven wonen. Een paar maanden later begon u een relatie met K. D. P.. Eind 2018 kwam uw zoon J., die al die tijd door uw zussen was opgevangen, in België aan. U kwam in 2019 in contact met de organisatie 'Welkom'. U vernam er dat het ook voor u mogelijk was om te verzoeken om internationale bescherming. U diende uiteindelijk op 30 september 2019 een verzoek in. Bij een eventuele terugkeer naar Suriname vreest u dat u opnieuw lastig gevallen zal worden door B. en zijn twee vrienden. Bovendien denkt u er nergens terecht te kunnen, geen werk te kunnen vinden en in de armoede te belanden omwille van de slechte economische situatie in Suriname. Op 12 november 2019 diende u een klacht in tegen K. D. P. wegens belaging en het toebrengen van opzettelijke slagen. U zette een punt achter jullie relatie. Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: uw paspoort; het paspoort van uw zoon; de registratie van uw wettelijke samenwoning met K. D. P. d.d. 17 juli 2019; en het proces-verbaal, opgemaakt door inspecteur M. V. van de politiezone Kempen N-O op 12 november 2019, van de door u ingediende klacht tegen K. D. P..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat, ofschoon u reeds op 26 september 2017 in België aankwam, u pas op 30 september 2019, i.e. bijna twee jaar na uw aankomst in België, een verzoek om internationale bescherming indiende. Nochtans was u ervan op de hoogte dat u na het verlopen van uw visum op 30 oktober 2017 illegaal in België verbleef (CGVS, p. 4-5) en ondernam u geen stappen om uw vrees kenbaar te maken noch om uw verblijf in België, met uitzondering van de wettelijke samenwoning die u op 17 juli 2019 aanging met uw (intussen ex-)partner (CGVS, p. 5) in orde te brengen. Dat u pas na een gesprek met een medewerker van de organisatie 'Welkom' wist dat ook

mensen die niet uit oorlogsgebied afkomstig zijn een verzoek om internationale bescherming konden indienen (CGVS, p. 5), is een verklaring die maar weinig kan overtuigen. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan en mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, alles in het werk stelt om zo snel mogelijk een beroep te (kunnen) doen op deze beschermingsmogelijkheden, hetgeen u, gelet op uw (extrem) laattijdig verzoek niet heeft gedaan. Uw houding is dan ook niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarnaast dient opgemerkt dat u uw beweerde (actuele) vrees voor B. en zijn twee vrienden niet aannemelijk heeft gemaakt. Ook hier kan er vooreerst gewezen worden op uw houding. Ofschoon u verklaarde dat B. u stalkte, u telkens weer beledigde, u fysiek toetakelde, u eenmaal probeerde aan te rijden en u driemaal enkele rake klappen kreeg van zijn twee handlangers (CGVS, p. 15 en 16) blijkt uit uw verklaringen dat u steeds terugkeerde naar de regio waarin B. en zijn vrienden tewerkgesteld waren. Geconfronteerd met deze merkwaardige attitude stelde u dat er [aan de goudmijnen] veel werk was en dat u B. er toevallig tegenkwam (CGVS, p. 18). Echter, gelet op de ernst van uw problemen met B. en gelet op uw verklaringen dat hij in het verleden reeds twee personen vermoord heeft (CGVS, p. 15) is een dergelijke uitleg weinig aannemelijk. U ondernam bovendien nauwelijks stappen om u te onttrekken aan de prostitutiewereld waarin u verzeild was geraakt. Gedurende de periode van tien jaar dat u zich prostitueerde, heeft u slechts tweemaal gesolliciteerd voor een andere job (CGVS, p. 12 en 13). Een dergelijke attitude is moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat verschillende van uw familieleden actief zijn op de Surinaamse arbeidsmarkt. Ook uw moeder, net als u een ex-prostituee vond werk als schoonmaakster. Dat u geen daadkrachtige attitude aan de dag legde om een andere job te zoeken en u aldus te onttrekken aan B. en de prostitutiewereld is, gelet op uw vrees voor B. en zijn handlangers, weinig aannemelijk. Deze vaststelling plaatst de ernst van uw beweerde vrees voor B. en zijn handlangers op de helling.

Vervolgens is het bevreemdend dat u nauwelijks enige kennis bezit van B.. Zo wist u enkel zijn roepnaam B., doch zijn voornaam en zijn familienaam waren u vreemd, net als de namen van zijn twee handlangers (CGVS, p. 14 en 17). U wist evenmin of hij de Surinaamse nationaliteit had (CGVS, p. 17). Daarnaast kon u ook niet vertellen of hij gehuwd is, of hij kinderen heeft en of hij broers of zussen heeft (CGVS, p. 17). Ook kon u niet aangeven of hij al dan niet steeds in het binnenland woont (CGVS, p. 17). U gevraagd naar zijn huidige verblijfplaats, bleef u opnieuw in het ongewisse (CGVS, p. 20). U verklaarde bovendien zich nooit geïnformeerd te hebben over B. en zijn leven. Dit interesseerde u immers niet (CGVS, p. 20). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar asielrelaas, quod non in casu. Een dergelijke houding is opnieuw moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling doet opnieuw afbreuk aan de ernst van uw vrees voor B..

Tot slot dient opgemerkt dat u geen enkel (begin van) bewijs neerlegde ter ondersteuning van uw verklaringen. Nochtans zei u aan B. dat u, toen u ermee dreigde om aangifte tegen hem te doen, in het bezit bent van foto's van hem (CGVS, p. 16). Ook stelde u dat u foto's van uw verwondingen die u door toedoen van B. opgelopen had naar uw zus gestuurd zou hebben (CGVS, p. 17). Ter verzorging ging u bovendien naar de dokter (CGVS, p. 16 en 17). U legde deze foto's noch medische attesten ter ondersteuning van uw beweringen in dit verband neer. Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter verwacht worden dat hij/zij spontaan alle documenten aanbrengt die zijn/haar asielrelaas enigszins kunnen ondersteunen.

Gelet op het voorgaande heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer naar Suriname opnieuw problemen zal krijgen met B..

Hoe dan ook dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen met B. – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Suriname – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Suriname aanwezige beschermingsmodaliteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U heeft immers nooit klacht ingediend tegen B. of zijn handlangers (CGVS p. 16, 17 en 18). Als reden van uw nalatige houding in dit verband gaf u aan dat hij dan misschien

iemand uit uw omgeving zou aanpakken (CGVS, p. 20). Echter, de bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet van uw problemen op de hoogte gesteld worden, kunnen ze echter ook niet optreden. Hierbij dient nog aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Dit wordt enkel maar bevestigd door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat de politie optreedt bij feiten van geweld tegen vrouwen en dat de overheid maatregelen treft om geweld tegen vrouwen aan te pakken.

Betreffende uw verklaringen dat u bij een terugkeer naar Suriname de slechte economische situatie vreest, er geen werk zal kunnen vinden en er nergens terecht zal kunnen (CGVS p. 13; 15; 19-20) dient opgemerkt te worden dat dit motieven zijn van louter socio-economische aard die bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt immers dat u in Suriname geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt. Zo verklaarde u dat u in Chinese winkels terecht kan om er te werken (CGVS, p. 13 en 19). Dat u hier weinig zou verdienen doet hieraan geen afbreuk (CGVS, p. 13). Voorts kan er herhaald boven dat u in het verleden slechts tweemaal solliciteerde om een andere job te vinden (CGVS, p. 13) en dient opnieuw benadrukt dat uw moeder, die in het verleden net als u actief was als prostituee, heden aan de slag is als schoonmaakster (CGVS, p. 7). Bovendien, in weerwil van uw verklaringen dat de slechte economische situatie een algemeen probleem is in Suriname (CGVS p. 19-20), blijkt uit uw verklaringen dat er verschillende van uw familieleden heden actief zijn op de Surinaamse arbeidsmarkt, zowel in de publieke als in de private sector (CGVS, p. 7, 9, 10 en 13). Voorts kan er opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u bij uw moeder of andere familieleden terecht zou kunnen (CGVS p. 20). Bovendien dient opgemerkt dat uw zoon na uw vertrek uit Suriname gedurende een periode van meer dan een jaar onderdak vond bij uw zussen en door hen werd onderhouden (CGVS, p. 7). Uit niets blijkt dan ook dat u bij een terugkeer naar Suriname niet opnieuw bij uw familie terecht zou kunnen.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw paspoort, staan niet ter discussie. Het proces-verbaal d.d. 12 november 2019 geeft enkel weer dat u klacht indiende tegen K. D. P. wegens belaging en het toebrengen van opzettelijke slagen. Deze klacht houdt evenwel geen verband met uw vrees om naar Suriname terug te keren en kan bovenstaande vaststellingen bijgevolg geenszins ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). In de uiteenzetting van haar middel beroept verzoekster zich bovendien nog op de schending van de rechtspraak van de Raad van State (d.d. 25 september 1986, nr. 26.933), artikel 8 *juncto* artikel 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel beroept verzoekster zich voorts nog op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het EVRM. Verzoekster benadrukt hierbij in het bijzonder artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster vraagt in hoofddeorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoekster voert aan bij een terugkeer naar Suriname te vrezen opnieuw lastig gevallen te worden door B. en zijn twee vrienden – die haar in het verleden reeds lastig vielen nadat zij een woordwisseling had met B. omdat hij vier nachten met haar had doorgebracht, doch hij naliet haar te betalen voor haar diensten –, alsook stipt zij aan in Suriname nergens terecht te kunnen, geen werk te kunnen vinden en in de armoede te belanden omwille van de slechte economische situatie aldaar. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming niet in overeenstemming kan worden gebracht met een daadwerkelijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; (ii) verzoekster haar beweerde (actuele) vrees voor B. en zijn twee vrienden niet aannemelijk maakt nu (1) haar houding, waarbij zij steeds terugkeerde naar de regio waarin B. en zijn vrienden tewerkgesteld waren en waarbij zij nauwelijks stappen ondernam om zich te onttrekken aan de prostitutiewereld waarin zij verzeild was geraakt niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging, te meer nu uit haar verklaringen blijkt dat verschillende van haar familieleden (waaronder haar moeder als ex-prostitutiee) actief zijn op de Surinaamse arbeidsmarkt, (2) verzoekster nauwelijks enige kennis bezit van B. en van haar toch redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van haar asielrelaas en (3) verzoekster geen enkel (begin van) bewijs voorlegt ter ondersteuning van haar verklaringen; (iii) verzoekster hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met B. – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Suriname aanwezige beschermingsmodaliteiten; (iv) aangaande verzoeksters vrees voor de slechte economische situatie, het gebrek aan mogelijkheden om werk te zullen vinden en haar vrees nergens terecht te kunnen bij een terugkeer naar Suriname dient te worden opgemerkt dat (1) dit een motieven van louter socio-economische aard zijn en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en (2) er evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vermits (a) uit niets blijkt dat zij in Suriname geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt, (b) uit haar verklaringen blijkt dat haar moeder, die in het verleden net als haar actief was als prostituee heden aan de slag is als schoonmaakster, (c) uit haar verklaringen blijkt dat er verschillende van haar familieleden actief zijn op de Surinaamse arbeidsmarkt en (d) uit niets blijkt dat verzoekster niet bij haar moeder of andere familieleden terecht zou kunnen en (v) de door verzoekster in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.2.2.2. Daargelaten de vraag of verzoekster kan worden gevolgd waar zij in het eerste middel stelt dat uit alle door haar opgesomde normen voortvloeit dat de motivering afdoende moet zijn, stelt de Raad vast dat verzoekster met deze uiteenzetting enkel en alleen de schending van de uitdrukkelijke

motiveringsplicht beoogt aan te tonen. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.3. In de mate verzoekster aanhaalt dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen haar belangen enerzijds en deze van de staat anderzijds, dat de bestreden beslissing disproportioneel is, dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel en op onevenredige wijze haar rechten aantasten, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. De commissaris-generaal alsook de Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de "Staat".

In zoverre verzoekster de rechtspraak van de Raad van State alsook artikel 8 *juncto* artikel 14 van het EVRM betreft in haar betoog, kan de Raad slechts vaststellen dat zij niet de minste toelichting geeft op welke wijze de bestreden beslissing zou ingaan tegen deze rechtspraak of in welke opzicht de bestreden beslissing met schending van de aangehaalde artikelen zou zijn genomen. Bijgevolg is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

2.2.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen gegronde elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst heeft verlaten of er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongegrondheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongegrond bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog aanvoert dat zij inderdaad slechts na verloop van twee jaar asiel heeft aangevraagd, doch omdat zij voordien niet op de hoogte was van hoe en waar zij asiel diende aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat verzoeksters houding – waarbij zij zich reeds sinds 26 september 2017 in België bevond en slechts op 30 september 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende – allerminst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij zich, indien zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoekster niet wist hoe en waar zij asiel diende aan te vragen, kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom zij al die tijd heeft nagelaten om minstens informatie in te winnen in een poging om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de door haar voorgehouden vrees voor vervolging die haar noopte haar land van herkomst te verlaten, dan wel die haar verhindert ernaar terug te keren. Verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Verzoekster benadrukt haar vrees te worden gedood door B. en stelt dat zij de regio waarin B. woonde niet verliet omdat zij tevens in die regio actief was en er zich daar meer klanten aanboden dan in andere regio's. Zij meent ook dat het niet verwonderlijk is dat zij niet solliciteerde voor een andere tewerkstelling vermits zij opgegroeid is in de prostitutie en dit ook de enige wereld was dewelke zij kende. De Raad benadrukt te dezen dat verzoeksters houding waarbij zij bleef terugkeren naar de regio waar B. en zijn vrienden tewerkgesteld waren en waarbij zij nauwelijks stappen ondernam om zich te onttrekken aan het prostitutiemilieu waarin zij verzeild was geraakt geenszins getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster, zo B. en zijn kompanen haar daadwerkelijk verschillende keren zouden hebben bedreigd en B. in het verleden twee personen zou hebben vermoord (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15), zij voorzorgsmaatregelen zou nemen om haar veiligheid te garanderen nadat zij eerder door hen bedreigd werd. Dat zij evenwel werkzaam bleef in het gebied waar zij geconfronteerd bleef worden met B. en zijn twee vrienden, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door haar voorgehouden problemen met B.. In zoverre verzoekster meent dat het niet verwonderlijk is dat zij niet solliciteerde voor een andere tewerkstelling omdat zij niets anders kende, dient te worden opgemerkt dat uit haar verklaringen nochtans blijkt dat haar moeder – die net als haar een ex-prostitutiee is – werk vond als schoonmaakster (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Verzoeksters houding relateert naar het oordeel van de Raad dan ook haar voorgehouden vrees voor vervolging.

In zoverre verzoekster haar gebrekkige kennis aangaande B. poogt te vergoelijken stellende dat deze als haar klant "*zich enkel letterlijk en niet figuurlijk aan haar bloot gaf*", dient erop gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming nochtans redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij of zij al het mogelijke doet om zo gedetailleerd mogelijke informatie te verzamelen over elementen die verband houden met de kern van zijn of haar vluchtrelaas, *quod non in casu*.

Zo verzoekster meent dat haar verklaringen en problemen ondersteund worden door de door haar voorgelegde stukken, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster nalaat om enig (begin van) bewijs voor te leggen ter ondersteuning van haar verklaringen aangaande B. en dit ondanks het feit dat zij nochtans verklaarde over foto's te beschikken en ter verzorging naar een dokter te zijn gegaan (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-17). Verder wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden overwogen dat de door verzoekster voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"Uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw paspoort, staan niet ter discussie. Het proces-verbaal d.d. 12 november 2019 geeft enkel weer dat u klacht indiende tegen K. D. P. wegens belaging en het toebrengen van opzettelijke slagen. Deze klacht houdt evenwel geen verband met uw vrees om naar Suriname terug te keren en kan bovenstaande vaststellingen bijgevolg geenszins ombuigen."

Verzoekster voert geen concreet verweer tegen voormelde vaststellingen en overwegingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Zo verzoekster hekelt dat er geen enkele motivering wordt gegeven door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven van de weigeringsbeslissing niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog pertinent opgemerkt als volgt met betrekking tot verzoeksters verklaringen dat zij bij een terugkeer naar Suriname de slechte economische situatie vreest, er geen werk zal kunnen vinden en er nergens terecht zal kunnen:

"(...) Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt immers dat u in Suriname geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt. Zo verklaarde u dat u in Chinese winkels terechtkan om er te werken (CGVS, p. 13 en 19). Dat u hier weinig zou verdienen doet hieraan geen afbreuk (CGVS, p. 13). Voorts kan er herhaald boven dat u in het verleden slechts tweemaal solliciteerde om een andere job te vinden (CGVS, p. 13) en dient opnieuw benadrukt dat uw moeder, die in het verleden net als u actief was als prostituee, heden aan de slag is als schoonmaakster (CGVS, p. 7). Bovendien, in weerwil van uw verklaringen dat de slechte economische situatie een algemeen probleem is in Suriname (CGVS p. 19-20), blijkt uit uw verklaringen dat er verschillende van uw familieleden heden actief zijn op de Surinaamse arbeidsmarkt, zowel in de publieke als in de private sector (CGVS, p. 7, 9, 10 en 13). Voorts kan er opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u bij uw moeder of andere familieleden terecht zou kunnen (CGVS p. 20). Bovendien dient opgemerkt dat uw zoon na uw vertrek uit Suriname gedurende een periode van meer dan een jaar onderdak vond bij uw zussen en door hen werd onderhouden (CGVS, p. 7). Uit niets blijkt dan ook dat u bij een terugkeer naar Suriname niet opnieuw bij uw familie terecht zou kunnen."

Met het louter volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en de blote bewering als zou zij in zeer barre omstandigheden dienen te moeten overleven bij een terugkeer naar Suriname, brengt verzoekster geen enkel valabel argument bij om voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen en slaagt zij er bijgevolg niet in aan te tonen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt bij een terugkeer naar Suriname.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongegronde vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET